

A kommunista nem vész el, csak átalakul

2024 október 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Az '56-os lyukas zászló az egységes magyar nemzet tulajdona, nem kisajátítható.

Az idei '56-os megemlékezések legszánalmasabb pillanata az volt, amikor Magyar Péter irritáló géphangján arról fabulált vészjóslóan, hogy majd ? visszaadja mindenkinek a lyukas zászlót. Láthatóan nem értette meg a még él? h?sök és szervezeteik határozott felszólítását, hogy vegye le a mocskos kezét a forradalom legszentebb jelképé?!, és keressen kormánybuktató szándékaihoz más eszközt, amivel még jobban fel tudja korbácsolni Orbán-fóbiás követ?iben a fortyogó gy?löletet. Muszáj tehát újra és újra visszaadni fogalmainknak az eredeti jelentésüket, jelképeinket pedig meg kell védeni minden kisajátítási kísérlett?!

Úgyhogy nekem egy feleségét lehallgató, vállalhatatlan figura ne adjon vissza semmit. Különösen azt a lyukas zászlót ne, ami mindig is velem volt, szellemisége, örök dics?sége születésem?l fogva áthatotta mindennapjaimat, ott lobogott szívemben, lelkemben.

Azt t?lünk, akik csökken? intenzitással, de a rendszerváltozásig szenvedtük családi örökségként Kádár undorító rendszerének üldöztetését, nem tudja elvenni senki, nem is kell tehát visszaadni.

Azok, akik komolyan azt gondolják, hogy t?lük valaki elvette a lyukas zászlót, 1956 szellemiségét, örökségét, csúnyán átverik magukat.

Akit?l az ilyesmit el lehet venni, az nem volt igazán birtokában soha. Annak a szabadságért, a nemzeti önrendelkezésért hozott áldozat dics?ítése csak felvett póz, álcaruha, a h?sök emlékének megcsúfolása. A bevallottan Magyarország ellen szavazó Manfred Weber újdonsült barátja saját álláspont híján szolgálk?en követi a legtöbb lényeges kérdésben a néppárti, vagyis brüsszeli, vagyis a nemzeti szuverenitást picit részletekben végleg feladó politikát. Az a tömeg, amelyik ?t követi, és nem zavarja az önfeladó, önsorsrontó megalkuvás, nem vágyik a lyukas zászló alatt gyülekez? szabadságszeret? magyarok közé, nekik nem kell a csodás jelkép. Nekik sem kell tehát visszaadni azt, ami soha nem volt igazán az övék.

Magyar Péter kijelentése tehát teljes tévedésen alapul, kiindulópontja és célja is hamis.

A lyukas zászló az egységes magyar nemzet tulajdona, nem sajátíthatja ki senki alantas politikai céljaira.

Aki azt hiszi magáról, hogy bárki és bármi felruházta ?t nemzeti jelképeink osztogatásának képességével, az súlyos mentális zavarban szenved. Nem ártana ezt tudni azoknak, akikre jelenleg érthetetlen hipnotikus er?vel tudja rákényszeríteni összelopott elemekb?l gyúrt téveszméit. A nemzeti egységet nem az fogja megteremteni, aki szeretetnek nevezi a gy?löletet, aminek nevében egy táborba tereli mindazokat, akik eddig a nemzet megosztásán mesterked? posztkommunisták pártrendezvényein csápoltak.

Biztos, hogy nagyon sokan vannak Magyar Péter táborában is olyanok, akik vágnak az egységes magyar nemzet táborába, akik szeretnék, ha a nemzeti ünnepeink újra közös élménnyé válhatnának, nemzeti szimbólumaink pedig nem szolgálnának sértett hordószónokok ünnepi beszédnek álcázott hazudozásainak eszközeül. ?k valóban szeretnék visszakapni a lyukas zászlót, amit ki tudja, milyen okból egyszer elveszítettek. Számukra lassan harmincöt éve ott áll hívogatóan a damaszkuszi út. Ezen az úton soha nem kés? elindulni. Indulás el?tt viszont két dolgot nem árt meggondolni.

Az egyik, hogy 1956 szellemisége nem lehet egyszerre a h?söké, az áldozatoké, valamint a hóhéroké, a pufajkásoké, a pribékeké.

Ótvaros posztkommunista hazugság, hogy '56 baloldali forradalom volt, egy élhet?bb szocializmus megvalósítása érdekében. Jó bolsevik szokás szerint ez az értelmezés teljesen kihagyja a függetlenségért, az önrendelkezés visszaszerzéséért folytatott küzdelmeket. Nyilván nem véletlen ez a baloldali narratívában, ami definíció szerint internacionalista.

Kínosan elenyész? a nemzeti gondolat a magyar kommunisták és szocialisták politikai megnyilvánulásai között. De a lényeg, hogy a forradalom lever?i nem értették sem azt a jelszót, hogy „Aki magyar, velünk tart”, sem azt, hogy „Ruszkik, haza!”. Hogy ki a magyar, soha nem érdekelté ?ket, a ruszkit pedig az els? adandó alkalommal visszahívták, mert egyedül képtelenek voltak eltiporni a forradalmat. Nem menti föl ?ket, hogy valószínűleg hívás nélkül is visszajöttek volna. Mert hívták ?ket, saját népük ellen. Nagyon szeretném, ha senki nem akarna ezek örököse lenni Magyarországon.

A másik megfontolandó gondolat a damaszkuszi útra lépés el?tt, hogy nem az a kommunista, aki élt 1990 el?tt is, hanem az, aki úgy maradt. Számptalan egyéni túlélési technika mentette meg szüleinket, nagyszüleinket a kádári

diktatúra sunyi és embertelen elnyomó módszereit?!. Gátlástalanul zsaroltak, fenyegettek, gyorsan felível? karriert kínáltak, és sikeres szakmai életutakat tettek tönkre, és soha nem tudhatta az ember, rá melyik sors vár holnap. Súlyos, generációkon át ható mentális betegséget okoztak társadalmi szinten, és soha meg nem b?nh?dtek érte. Akik ezt végigszenvedték, nem is tudják megbocsátani. De éppen ezért nagyon fontos, hogy tudjuk pontosan megnevezni a kommunistákat, és ne keverjük össze ?ket az áldozatokkal.

Az állampárt fels? vezet?i, az apparátus tagjai, a kiszolgáló nomenklátúra, az er?szakszervezetek vezet?i, vagyis akik üzemeltették az egész elnyomó gépezetet, megbocsáthatatlan b?nöket követtek el a magyarság ellen. De sem a leszármazottaiknak nem kell cipelniük az ? b?neik terhét, sem azoknak a szürke hétköznapi embereknek, akik egy jobb állásért, egy nagyobb lakásért, a gyerek továbbtanulási lehet?ségért úgy tettek, mintha közék tartoznának. Szembe kell nézni mindenkinek ezzel a múlttal, és le kell vele számolni, meg kell t?le szabadulni. A megszabadulás része az is, hogy az egészet elmeséljük gyermekeinknek, unokáinknak is. Közben azt vesszük észre, hogy már el is indultunk, s?t a legfontosabb szakaszt már meg is tettük a damaszkuszi utunkon. Ha ezt mindenki megtette volna a rendszerváltás éveiben, Horn Gyula soha nem lett volna miniszterelnök, de a D–209 fed?nev? Medgyessy Péter sem bitorolhatta volna ezt a pozíciót, amiben Gyurcsány Ferenc nem tudta volna megpuccsolni. Veszett fejsze nyele, mondhatnánk, de Magyar Péter milliós követ?táborát látva újra és újra figyelmeztetni kell minden magyart: a kommunista nem vész el, csak átalakul.

Mindez persze azt is bizonyítja, hogy nagyon sok földolgozatlan, kibeszéletlen vonatkozása van a mai napig 1956 történelemformáló októberi napjainak. És még inkább a forradalom és szabadságharc leverését követ? évtizedeknek. Az él? szemtanúk lassan elhagynak bennünket, a Kádár-rendszer kezdetén születettek pár év múlva befejezik aktív pályafutásukat. Egyre többen lesznek azok, akik csak tankönyvekb?l ismerik majd mindazt, amir?l eddig szó volt.

Óriási tehát a felel?sége a történészeknek, a történelemtanároknak, az oktatási intézményeknek és a politikának is abban, hogy hiteles képet fessenek a felnöv? generációknak arról, miért robbant ki október 23-án a magyar nemzet csodálatos forradalma, kik tették véres öldökléssé a legtisztább szándékú megmozdulásokat, és kik nyomorították meg szüleink, nagyszüleink életét gyógyíthatatlanul a megtorlás évtizedeiben.

Mert enélkül védtelenül maradnak a nyugatról támadó woke-?rület, az újbalos világmegváltás ostoba nyomulása ellen, amit ugyanolyan elvtelenséggel szolgál ki a posztkommunista bagázs Magyarországon is, mint annak idején a szovjet propagandát a kommunizmus építésér?l. Ne engedjük meg, hogy Magyar Péter felajánlja hazánkat az Európai Egyesült Államok egyik tartományának, ahol ? szeretne lenni a helytartó!

Gajdics Ottó

www.magyar nemzet.hu

Ajánló

